

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 12. Kovo (March) 15, 1924. Metai IV

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Subscription Rates:

Amerikoje:

U. S. A.:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Pusei metų	75c	Six Months	75c
Vienas num.	5c	Single Copy	5c

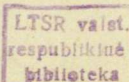
Užsieniuose:

Elsewhere:

Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00

“DRAUGAS” PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

E V A N G E L I J A

Trečiajam Gavėnios Sekmadieniui.

Lk. 11, 14-28.

Anuo metu Jėzus buvo išvaręs velnią, ir tas buvo nebylys. Ir kuomet išmetė velnią nebylys ėmė kalbėti ir minios stebėjosi. Kaikurie tarė: su velnių kunigaikščių Balzebubu išvarinėja velnius. Ir kiti gundydami reikalavo iš jo žaiklo iš dangaus. Jisai-gi pamatęs jų mintis tarė jiems: Kiekviena karalystė pasidalinusi savyje taps sunaikinta ir namai sugrius ant namų. Jeigu ir velnias butų pasidalinęs tarp savęs, tai kaip-gi stovėtų jo karalystė, kad jūs sakote, buk su Balzebubu išvarinėju velnius. Bet jei aš su Balzebubu išvarinėju velnius, tai jūs vaikai su kuo jį išvarinėja? Todel jie bus jums teisėjai. Toliau, jei aš Dievo pirštu išvarinėju velnius, tai tikrai Dievo karalystė atėjo pas jus. Kuomet ginkluotas stipruolis saugoja savo namą, saugu yra visa ką jis turi. Bet jei galingesnis už jį atėjęs įveiktų jį, tai atimtų visus jo ginklus, kuriuos buvo pasitikėjęs ir jo naudą išdalintų. Kas nėra su manim, tas yra priešais mane; ir kuris nerankioja su manim, tas barsto. Kuomet nešvari dvasia išėna iš žmogaus, vaikščioja po sausas vietas, ieškodamas pasilsio; ir nerasdama taria: Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau. Ir parėjusi randa juos iššluotus ir papuoštus. Tada eina ir pasivadina kitas septynias dvasias blogesnes už save ir suėjusios gyvena tenai. Ir to žmogaus paskutiniai (apsiėjimai) pasidaro blogesni už pirmesnius. Tai bekalbant įvyko: viena moteriškė iš minios pakeldama balsą tarė jam: Laiminga yščia ku i tave nešiojo ir krutys kurias tu žindai. Bet jis tarė: Nemažiau laimingi kas klauso Dievo žodžio ir jį saugoja.

EVANGELIJOS PAAIŠKINIMAS.

Jėzus viešėdamas Judėjoje, buvo užėjęs į namus pasilsėti. Tuojaus susirinko didelė žmonių minia pamatyti Jėzaus ir pasiklausti Jo pamoklimumu.

Ir štai atveda pas Jėzų nelaimingąjį velnio apsėstą žmogų, kurs buvo nebylys.

Nė pasilsėti neduodama Išganytojui! Gerasis Jėzus nepaisydamas nuovargio maloniai priima nelaimės prispaustą žmogų ir išgydo jį nuo nebylystės, išvarydamas iš jo velnią.

Stebuklas padarė didžiausio įspudžio minia. Visi nustebė del įvykusio stebuklo ir šaukė: „Ar ne tas tik bebū Dovo do Sunus t. y. Mesijas?“ (Mt. 12, 23). Ir garsas, kad jų tarpe yra laukiamasis Išganytojas, pasklido plačiai.

Pariziejų įtarimas.

Pariziejai pamatę, kad velnio išvarymas padarė tokio didelio įspudžio minia, netrivojo piktu. Jie paleido į miniąbiauriausį įtarimą, buk Jėzus esąs pats apsėstas Beelzebubo, velnių vyriausiojo, ir jo galybe išvaręs velnus.

Tai buvo baisus netikėjimo, piktažiodžiavimo ir paniekos įtarimas.

Beelzebūbas buvo žinomas Akkaronitų dievaitis (4 Kar. 1, 3), musių uodų dievaitis. Jis buvo skaitomas vyriausioju visų velnių, kurie buvo laikomi supuvimo ir mirties pradais; musės gi buvo laikomos supuvimo ženklais.

Šita nuomonė pariziejų paleista į minią rado tuojaus atbalsio ir kai kurie padėjo iš tikro abejojti, reikalaudami iš Jėzaus kokio ženklo iš dangaus, kuris įrodytų, kad Jėzus nesąs Beelzebūbas.

Išganytojo atsakymas.

Išganytojas negalėjo tylėti į tokį pariziejų šmeižtą ir biaurų įtarimą. Ir Jis atsako. Jėzus sušaukia aplink save minią, kuri tuotarpu buvo išsisklaidžiusi (Mk. 3, 23) ir garsiai visiems girdint nepaprasta jėga ir griežtumu parodo visą pariziejų įtarimo nenuoseklumą ir niekšišumą.

Trys dalykai ypač Jėzaus atsakyme pabrėžiami.

1. Pirmiausiai. Jėzus įrodo pariziejų įtarimo, kuris yra aiškus piktažodžiavimas, nenuoseklumą ir kvailumą.

“Kaip gali velnias velnį varyti lauk? Juk tuomet jį pats eiti pats prieš save (koks tai būtų kvailas velnias!) ir jo karalystė negalėtų išsilaikyti; (Mk. 3, 23-26; Mt. 12, 26-31 Lk. 11 17-18), taip kaip kad nėra išsilaikiusi Izraeliaus tauta pasidalinus į Izraeliaus ir Judos karalystes ir pradėjusi tarp savęs kovoti.

Pagaliaus, jei aš velnio galybe išvariau velnią, tai kasgi reikėtų pasakyti apie jūsų sunus, kurie daro užkeikimus ar exorcizmus? Ar ir jie busią velnio apsesti?

To juk, jūs jokiū būdu nenorėsite daleisti! (Lk. 11, 19).

2. Iš pasakyto Jėzus daro toliau išvadą. Jei ne velnio galybe išvarau veln'us, tai aišku, kad tai darau Dievo galybe. O jei taip, tai atėjo į šį pasaulį stipresnis už velnią, tai atėjo į jūsų tarpą Dievo Karalystė.

Stipri piktoji dvasia yra tad stipresnio nugalima, nu-ginkluoama ir jos turtai atimami.

Sename Įstatyme vardu “stiprusis” dažnai vadinamas ar Šetonas ir Mesijas (palygink Izajas, 11, 24; Sophon 1, 14).

Taigi kiekvienas naujas velnio išvarymas vis aiškiau parodo Mesijo, stipresnio, galybę ir tuo būdu žmonijos iš-

ganymo iš piktojo nasrų darbas vis plačiau yra plečiamas.

Toje kovoje stipresniojo su stipruoju negali būti jokio nuolaidumo ir jokių kompromisų. Delto "kas nėra su Manim, tas yra priešais Manę; ir kuris nerankuoja su manimi tas barsto." (Lk. 11, 23).

Kas vienu žodžiu kovoja prieš Jėzų, Dievo Sunų, Mesiją, tas iškrypsta iš tiesos ir doros kelio, tas yra žudytojas nekaltų sielų (Jo. 10, 12), nes pats neina į Dievo karalystę ir kitiems eiti neduoda.

3. Savo atsakymą Jėzus galop baigia baissiu pariziejų smerkimu ir grąsinimu bausmės.

Kaip piktoji dvasia išvaryta iš nelaimingos sielos, mėgina su didesniu įnirtimu vėl paimti į savo valdžią apkuotą sielą ir, jai pavykus tai padaryti, dar baisesnių sulaukia pasėklų, taip lygiai bus su pariziejais ir jiems pratarčiai tautai.

Izraėliaus tauta buvo piktojo pavergta, kai kadaise garbino stabus, bet nuo tos stabmeldystės buvo ji Babilonijos vergijos bausme išgydyta, išliuosuota. Štai dabar įpuolė ji į dar baisesnę begalinės pariziejizmo puikybės ir neišpasakomos saduceizmo netikystės vergiją. Ir paskutiniai šitos Dievo išrinktosios tautos daiktai tapo dar baisesni, nes ji atmėtė savo Išganytoją, nes ji piktažodžiavo Šventojai Dvasiai, nes ji prieš Kristaus Bažnyčią kovojo ir galų gale pati nekingai žuvo su savo miestu Jeruzale ir bažnyčia nuo stabmeldžių romėnų rankos.

Moterišké šlovina Jėzų.

Jėzui taip bekalbant, iš minios moteriškė sušuko garsiai: "Laiminga yščia, kuri tave nėšiojo ir krutys, kurias tu žindai." (Lk. 11. 27).

Tai buvo Jėzaus garbininmas. Moteriškė klausydama Jėzaus atsakymą pariziejams, sužavėta Jo išmintimi ir nepaprasta jėga, kuri dvelkė iš Jėzaus žodžių, nesusilaikė ir garsiai pareiškė savo nuostabą ir pagarbą Jėzui.

Bet moteriškė garbina ne Jėzų tiesiog, tik Jo motiną, Mariją.

Jos motiniškoji širdis daro kaip ir savaime išvadą, kokia garbė yra turėti motinai tokis sunus, kuris taip išmintingas ir galingas yra.

Jėzaus atsakymas.

Jėzus tuojaus atsako moteriškai ir visiems. Jisai ne-ncigia savo šventos Motinos garbingumo. Jisai pripažįsta, kad Marija yra palaiminta jau delto vieno, kad Ji yra Jo Motina. Bet kur kas daugiau Aina yra laiminga, kad ne tik vien kunu yra Jo Motina, bet ir kad jinai pirma savo sieloje pagimdė, įtikėjusi į Jį ir Jį pamylėjusi.

Ir delto visi, kurie tiki į Jėzų ir Jo klauso, yra palaiminti” “Nemažiau laimingi, kurie klauso Dievo žodžio ir jį saugoja.” (Lk. 11, 28).

Šit, kas artina žmogų prie Jėzaus arčiau, kaip net kuno gminystės ryšiai! Kas tiki, kas myli, kas iš meilės klauso ir saugoja Jėzaus žodžius, tas yra arčiausiai Jėzaus Širdies ir Jo malonės.

Kokia tai paguodos pilna mintis visiems, kurie išsižadėdami visa tikėjimu ir meile apima Jėzų ir Jam visiškai atsiduoda!

X.

ŠV. JUOZAPAS,

Švenčiausios Marijos sužiedotinis, Bažnyčios šv. Apginėjas.

Kovo mėnesio 19 dieną šv. Bažnyčia švenčia šv. Juozapo šventę. Jisai yra šv. Bažnyčios ir laimingos mirties Globėjas. Reikia mums arčiau jo gyvenimas pažinti.

Šventas šv. Juozapas gimė Žydų žemėje, mažame Nazareto miestelyje. Jisai paėjo iš Dovidio karaliaus giminės; jo tėvas buvo Jokubas, neturtingas amatninkas.

Viešpats Jėzus norėjo gimti ir visą savo gyvenimą praleisti neturte; todėl jisai ir šventąjį Juozapą, dangiškojo savo Tėvo pavaduotoją ant žemės, neturte paliko; bet iš pat jaunų dienų apdovanojo jį ypatingomis dvasiškomis malonėmis.

Buvo jisai neturtingas amatninkas, dailidė, dirbęs visokius daiktus iš medžio, bet ir tame žemame luome buvo malonus Dievui, nes jo dušią puošė Dievo malonė ir dorybės, per kurias jisai paliko didžiu šventuoju. Viešpats Dievas savo dovanas ir malonę pritaiko prie žmogaus pašaukimo, kurį jam paskiria; iš to galime numanyti, kaip didžias dovanas (Viešpats suteikė šv. Juozapui, kurį paskyrė Švenčiausiosios savo Motinos vyru ir globėju!

Šv. Juozapas, gyvendamas savo rankų darbu, niekuomet neapleido tarnavimo Dievui ir pasiekė tokio tobulybės laipsnio, kad šventoji Evangelija vadina jį vyru teisingu, tai yra aukščiausiam laipsnyje, išpuoštu visomis dorybėmis. Kuomet Dievo Sunus, turėdamas paimti žmogaus kuną, išsirinko savo motina Švenč. Mariją, šventąjį Juozapą paskyrė josios vyru.

Švenčiausioji Panelė, nuo pat kūdikybės pasišventusi

tarnauti Dievui Jeruzolimos bažnyčioje, buvo padariusi ap-
žadus pasiūkti amžinai mergaite, tai yra daboti skaistybę.

Kuomet atėjo laikas, kuriame, sulig tų laikų įstatymais,
ji būtina turėjo ištekti, reikėjo surasti jai toksai vyras,
kurs tiems josios apžadams nesipriešintų, — rekėjo sura-

sti toksai vyras, kuris taip pat būtų padaręs apžadus skai-
stybėje gyventi. Tuomet, kaip pasakojama, vyriausiasai
kunigas, sušaukęs žmones, įsakė visiems melsties, kad pat-
sai Dievas parodytų, kas reikia daryti; atlikus maldą, iš
bažnyčios vietos, vadinamos švenčiausiąja buvo girdėti
balsas, kad Marijos vyru būtų tasai, kurio lazda pražydės.
Daugybė jaunikaičių, paeinančių iš Dovidio karaliaus gim-
nės, sunėšė savo lazdas pas vyriausiąjį kunigą, kurias su-
dėta prie Viešpaties altoriaus. Ant rytojaus visų lazdos
rasta sausos, tiktai Juozapo lazdelė buvo išsprogusi ir pra-
žydusi. Tuomet Juozapas priėmė Mariją sau už moterį
ir gyveno su ja, kaipo brolis su sesere, tarytum, du anio-
lu. Tuoį po susižiedavimo šv. Juozapas su Marija nuke-
liavo į Nazaretą ir ten gyveno.

Bet prisiartino laikas, kuomet turėjo ateiti ant šios
žemės Dievo sunus ir išganyti žmones. Tuomet Viešpats
Dievas atsiuntė aniolą Gabrielių pas Švenčiausiąją Mariją
ir apreiškė jai, jog ji pradės ir pagimdys sunų, o tasai su-
nus bus laukiamasai Išganytojas. Šventasis Juozapas nie-
ko apie tai nežinojo, todėl pastebėjęs Mariją esant neščių
slaptai ją norėjo apleisti. Bet, kuomet rengėsi ją apleisti,
Viešpaties aniolas pasirodė sapne šv. Juozapui ir tarė:
Juozapai, Dovidio sunau, nesibijok priimti Marijos tavo
moteries, nes kas anoje užgimė, yra iš Dvasios Šventos.
O pagimdys sunų ir pramins vardą jo Jėzus, nes jisai iš-
ganyš savo žmones nuo nusidėjimų jų. (Ev. šv. Mat. I,
20-21). Šventasis Juozapas nusiramino ir jau niekuomet
nuo Dievo Motinos nesiskyrė.

Po kelių mėnesių buvo apskelbta Rymo ciesoriaus įsa-
kymas, idant visi žmonės užsirašytų tame mieste, iš kurio

pačina jų giminė. Kadangi šv. Juozapas ir Marija paėjo iš Dovo do karaliaus giminės, todėl jiems teko keliauti į Betlejaus miestelį, nes čia buvo gimęs Dovidas. Betlejuje buvo daugybė atkeliavusių svečių, todėl Juozapas, budamas neturtingas, niekur negalėjo gauti nakvynės. Nusiminęs išėjo už miesto ir ten rado apleistą kutele, kurioje ir pasiliko pernakt. Tą naktį šv. Marija pagimdė Viešpatį Jėzų, o aniolai apreiškė jo užgimimą, linksmas giesmes giedodami. Šv. Juozapas tuojau atidavė garbę naują užgimusiam Dievui, žmogaus kunu prisidengusiam, o jau paslui atėjo piemenėliai ir karaliai; tap šv. Juozapas pirmutinis pagarbino užgimusį Išganytoją.

Aštuntą dieną po Kristaus užgimimo, šv. Juozapas apipiaustė d'eviškąjį kudikėlį; 40 dieną sykiu su Šv. Marija nuėjo į Jeruzolimos bažnyčią ir paaukojo Jį Dievui. Po Trijų Karalių aplankymo Viešpaties aniolas pasirodė sapne šv. Juozapui ir tarė: Kelkis, imk vaikelį ir jo motiną, o bėk į Aigiptą. Dievas davė jam tokį paliepiimą, kad apsaugotų Viešpatį Jėzų nuo mirties, nes Erodas karalius, bijodamas, kad Išganytojas neatimtų jo karalybės, liepė užmušti visus naują gimusius kudikius, idant ir patį Išganytoją nužudžius. Šv. Juozapas tuoj išpildė tąjį paliepiimą ir iškeliavo į Aigipto žemę. Aigipte gyveno septynerius metus, ligi numirė Erodas. Erodiui mirus, vėl pasirodė Juozapui aniolas ir tarė: Kelkis, o imk vaikelį ir jo motiną, ir eik į Izraeliaus žemę: nes numirė, kurie vaikelio duos ieškojo. Juozapas vėl išpildė Dievo paliepiimą ir sugrižo į Nazareto miestelį.

Šventoji šeimynėlė kasmet vaikščiodavo į Jeruzolimą švęsti Velykų. Vieną kartą, kuomet reikėjo grįšti jiems iš

Jeruzolimos, Viešpats Jėzus pasiliko bažnyčioje, o gimdytojai visai to nepastebėjo. Šv. Juozapas mąstė, kad vaikelis einas su motina, o motina mąstė, kad jisai esąs su Juozapu. Greitai jo pasigėdę, pradėjo ieškoti ir tiktai po trijų dienų atrado jį bažnyčioje, sėdinti su mokyčiausiais žydų rabinais ir užduodantį jiems klausimus. Atradęs Jėzų, šv. Juozapas labai nudžiugo; tasai džiaugsmas jam atlygino už nuliudimą, kurį turėjo Jėzaus ieškodamas.

Nuo to laiko tasai didis šventasis gyveno ramiai Nazarete, turėdamas didžiausios laimės Dievo sunų savo sunumi vadinti ir turėti jį savo padėjėju. Šv. Juozapui reikėjo savo rankų darbu uždirbti savo šeimynėlei duonos; nors reikėdavo sunkiai dirbti, bet jisai džiaugdavosi, žinodamas, kad dirba Dievo sunaus išlaikymui; ka Viešpats Jėzus jam padėdavo dirbti, Juozapas dar labiau džiaugdavosi, o jo veidas spindėdavo laime. Ir kaipgi nebuvo šv. Juozapui džiaugties? Jo darbu maitinosi Visagalinčiojo Dievo sunus ir tas pats Dievo sunus padėjo jam dirbti! Sulaukus apie 75 metų amžiaus, šv. Juozapas laimingai numirė, turėdamas prie savo lovos Jėzų ir Mariją.

Šventoji Bažnyčia nuo pat krikščionybės laikų garbino šventą Juozapą ir jo šventę šventę. Dabar jo garbę dar labiau padidino, paskirdami jį ypatinguoju visuotinos Bažnyčios globėju. Mes tai pat privalome garbinti šventąjį Juozapą ir melsti jo užtarymo. Kadangi ant žemės šv. Juozapas buvo Viešpaties Jėzaus globėju, todėl šv. Juozapas gali lengvai išmelsti visa tai, kas mūsų išganymui yra reikalinga, nes Viešpats jo maldų visuomet išklauso. Turėdami tokį galingą užtartytoją danguje, privalytume gairinti savo širdyse didžiausią prie jo maldingumą. Ko sa-

vo maldomis nuo D'ėvo išmelsti negalime, išmelsime tuomet per šv. Juozapo užtarymą.

NE ŽMONESE.

Ne žmonėse ašai ieškosiu
 Paguodos skausmo slėgiama —
 Prie Kojų Viešpaties vaitosiu
 Kada prislėgs sunki našta.

Jisai iš meilės begalinės
 Noringai glaudžia prie Širdies
 Nuliudusį, nevertą žmogų
 Ir man Jis ranką tad išties.

Ir dėl manęs Jis sunkų kryžių
 Noringai nešė ant pečių
 Ir man menkutei prižadėjo
 Laimingą šalį po vargų.

Už tai prie Jo Širdies Gerosios
 Aš glausiuos skausmo slėgiama
 Pagalbos lauksiu tik nuo Josios
 Vilties didžiausios kupina.

Mariampolė, 9 IX 1923 m.

V. S-lė.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Ar senovėje šv. Komunija buvo teikiama duonos ir vyno pavydalais? Jei taip, kodėl šandien katalikų Bažnyčioje šv. Komunija teikiama tik duonos pavydalais? Ir kodėl kunigas ima šv. Komunią dviem pavydalais?

M. S.

Atsakymas.

Senovėje katalikų Bažnyčioje, t'esa, šv. Komunija buvo dalinama dviem duonos ir vyno pavydalais. Ne tik kunigai laikantieji šv. Mišias, bet ir šiaip tikintieji imdavo *paprastai* šv. Komuniją duonos ir vyno paveikslais.

Sakau *paprastai*, nes ir senovėje daugely atsit'kimų šv. Komunija buvo tikinčiųjų imama tik vienu pavydalu.

Persekiojimų metu buvo leista tikint'iesiems imti šv. Komuniją *duonos* pavydalu į namus ir name komunikuotis. Apie tai skaitome pirmųjų amžių krikšč'onių rašytojų knygoje, kaip antai Tertulijono, šv. Bazilijaus, šv. Ambrozėjaus, Euzebijaus ir kitų raštuose.

Be to, senovės Bažnyčioje, kaip liudija III šimtmečio rašytojas šv. Ciprijonas kudikiams buvo teikiama šv. Komunija vien tik *vyno* pavydalu. Toks paprotis iki šiai dienai laikomas rytų apeigų bažnyčiose.

Galop rytų bažnyčiose buvo paprotis ir šandien užsilikęs Gavėnios metu laikyti šv. Mišių Apeigas vadinamas "Priešpašvęstųjų dovanų Mišiomis," kuriose kunigas ima šv. Komuniją tik duonos pavydalu.

Tš čia mes matome, kad nors *paprastai* Bažnyčioje pirmais amžiais šv. Komunija buvo dalinama dviem pavydalais, tačiau šalia to buvo daug atsitikimų imti šv. Komunija vien vyno ar vien duonos pavydalu.

Šitoks paprotis vyravo katalikų Bažnyčioje iki 13-am šimtmečių. Nuo to gi laiko įvestas lotynų apeigų bažnyčioje paprot'is imti šv. Komuniją vien tik duonos pavydalu.

Įtai padaryta dėl šių priežasčių:

1. *Iš tikybinių atžvilgių.* Kai kurie klaidatikiai pradėjo skelbti, būk dėl šv. Komunijos tikrumo re'kia butinai ko-

munikuotis dviem pavydalais. Tuo tarpu sulig mūsų tikėjimu, Švenčiausiame Sakramente, yra visas Kristus su savo dievyste ir žmogyste lygiai po duonos, lygiai po vyro pavydalu, lygiai ir po kiekvienos pavydalo dalele. Tai gi imdami šv. Komuniją ar dviem pavydalais, ar tik vienu pavydalu, imame visą Kristų.

Ir Pats Kristus liepia mums valgyti Jo Kuną ir gerti Jo kraują. Nesako, kad tai darytumėm butinai vienu ar dviem pavydalais. Kadangi jau po vienu pavydalu yra Kristus gyvas su Kunu ir Krauju su savo dievyste ir savo žmogyste, tai aiškų, kad imdami šv. Komuniją jau vienu pavydalu, valgome Kristaus Kuną ir geriame Jo Kraują. Delto Išganytojas paaikškindamas įsakymą valgyti Jo Kuną ir gerti Jo Kraują, tiesiog sako: "Ir kas MANE valgys, tas ir gyvens dėl manęs." (Jo. 6, 58).

Juk šv. Komunija yra dvasinis maistas turįs tikslu nutildyti mūsų dvasinį alkį ir dvasinį troškulį. Kaip dvasinis alkis ir dvasinis troškulis yra tas pats dalykas, taip lygiai ir to dvasinio alkio ir troškulio nutildymas užtenkamai reškiamas imant šv. Komuniją vienu tik pavydalu.

Bet gal kas pasakyti: šitoks įvedimas esąs prieš Kristaus įsakymą; juk įstatydamas šv. Sakramentą pasakė: "Imkite ir *gerkite visi iš jo*." (Mt. 26, 27).

Tiesa, Kristus ištarė šituos žodžius, bet jie buvo pasakyti vien apaštalams, kuriems Kristus kaip tik buvo suteikęs valdžią laikyti šv. Mišias. Delto kunigai TIK laikydami šv. Mišias, komunikuoja dviem pavydalais. Gi kuomet kunigai nelaiko šv. Mišių, komunikuoja kaip ir paprastai tikintieji; pavyzdžiui: Didžiamjam Ketverge, ligoje.

Bažnyčia tad norėdama, kad šitas šv. Sakramento teisingas supratimas giliau ir aiškiau kiltų tikinčiųjų sąmonė-

je, įvedė ir paprotį imti šv. Komuniją ven tik duonos pavydalu.

2. *Iš praktiškų atžvilgių.* Be tikybinių priežasčių, dėl kurių Bažnyčia įvedė paprotį dalinti šv. Komuniją vienu tik *ir tai duonos* pavydalu, buvo dar ir praktikos atžvilgiai.

Kas rimtai žurintys į šv. Komunijos dalyką, nemato, kokie nepatogumai yra komunikuoti vyno pavydalu? Pavojus palieti kieliką dalijant šv. Komuniją tokiu būdu, ypač jei daug yra komunikuojančių; trukumas kaikuriuose šalyse vyno; prigimtinis kai kurių žmonių šlykštėjimasis vynu — yra svarbios praktikos priežastys, dėl kurių t'ko Bažnyčiai įvesti paprotį komunikuoti tik duonos pavydalu.

Šitokiu būdu komunikuojant išvengiama minėtų nepatogumų iš vienos pusės, iš kitos gi — Komunijos tikslas (vienybė su Kristumi) ir vaisiai* (malonė amžinojo gyvenimo užtikrinimas) pilnai atsiekami. “Kas šitą duoną valgo, bus gyvas per amžius.” (Jo. 6, 59). “Kas mane valgo, bus gyvas per mane” (Jo. 6, 58), “Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame.” (Jo. 6, 57).

Baigdami šį paaiškinimą, turime pažymėti, kad kaip tik dėlto, jog Katalikų Bažnyčioje įvesta tvarka komunikuoti vienu duonos pavydalu, galėjo išsivystyti toks gražus ir be galo mūsų dvasios gyvenimui naudingas paprotis — dažnai, net kasdien, komunikuotis.

Rytų bažnyčiose, kur imama šv. Komunija dviem pavydalais, šito nėra. Praktiškos kliutys daugiausiai ir trukdo tankios Komunijos papročiu išsigalėti.

K. R.

“LAIVO” KONTESTAS.

Kontestantų Lentelė.

	balsų
1. J. Jozapaitė	2,650
2. J. Šefeltaitė	1,420
3. F. Trakinaitė	910
4. G. Minatienė	670
5. J. Juška	470
6. J. Žukauskas	300
7. A. Kasinskaitė	150
8. V. Jareckienė	150
9. J. Čaponis	50

p. J. Šefeltaitė jau pralenkė p. E. Trakinaitę ir nori pavyti p. J. Jozapaitę. Valio! Darbšti kontestantė!

Kontestantai! Gegužės 1 d. jau nebetoli. Tik 1½ mėnesio laiko tebeliko. Reikia smarkiai įsitempti visiems, kad Kontestas pilnai pasisektų.

Sukruskite tad visi, vieni kitiems neapsileisdami.

Kontestui pasisekus dvejopos naudos susilauksime. Viena — tai dovanos, ir nemažos dovanos, nes viso 300 dolerių vertės. O antra, “Laivas” bus padidintas ir pagražintas. Visiems bus smagiau paimti į ranką jau nebe “Laivelį,” bet tikrą “*Laivą*.”

Visi tad į darbą! Kalbinkite visus geros valios žmones, kad per Jusų tarpininkavimą užsisąkytų “*Laivą*.” Ypač raginkite, kad išrašytų “*Laivą*” savo giminėms Lietuvoje. Kas suranda naujų skaitytojų Lietuvoje, tam priskaitoma daugiau balsų. Kaip tik dabar artinantis Velykų šventėms, būtų geriausia Velykinė dovana pasiųsti Lietuvoje esantiems giminėms “*Laivas*,” kuris Lietuvos žmonių taip mėgiamas.

Taigi visi stokime į darbą, o pasidžiaugsime gerais vaisiais.

“*Laivo*” Kontesto Komitetas.